

2. Kočičí rodinka

„Ne, ne, ne a ne!“

To bylo docela jasné.

A aby ještě celkem zbytečně podtrhla, že diskuse definitivně skončila, máma se otočila a energicky ponořila ruce do dřezu.

Srdceryvněji, než brečela doposud, Kristina už brečet nedovedla. Byla tak zoufalá! Vyběhla z kuchyně.

Kam? Pochopitelně ke svým miláčkům, čtyřem kot'atům, která byla příčinou celého sporu. Ve sklepní chodbě stál jejich košíček vedle topení. U něj trůnila pyšně kočičí matka nad svými rozkošnými mláďaty.

„Princi, nejde to! Musíš být statečný!“

Kristina si klekla vedle koše a tiše vzlykala.

Nikdo nesměl slyšet, že své kočce říká Princ. Už když ji tenkrát dostala, tvrdili jí všichni, že to jméno je nevhodné. Takhle by se mohl jmenovat nanejvýš nějaký ovčácký pes, řekl jí táta. Ale Kristina nechtěla žádnou Micku ani Ťapku ani Fouska ani nic podobného. Takhle se jmenuje kdejaká kočka, a ta její je přece něco docela zvláštního.

No dobrá. Problém však nastal, když se ukázalo, že Princ není kocourek, jak jí slibovali, nýbrž kočička. Začít jí teď místo Princ říkat Princezna, to se všem zdálo divné. A tak neměla kočka žádné pořádné jméno. Pro tatínka to byla vždycky jenom Micka, protože jiné jméno by si prý nedokázal zapamatovat. Maminka jí říkala Mourku, protože od začátku byla pro tohle

jméno, ačkoli kočka na sobě nic černého prakticky neměla. Olda, její bratr, říkal prostě jen „kočka“. Kristina však zůstala u svého Prince, ať si ostatní říkají, co chtějí. Proč by se samička nemohla jmenovat Princ?

Samička to tedy nepochybně byla. O tom se už vůbec nedalo diskutovat, když v koši byla čtyři její kot'ata.

Kristina si otřela slzičky, aby si tvorečky lépe prohlédla. Ale moc to nepomohlo, slzy jí opět vyrazily proudem.

Přelézali se navzájem, očička jen napůl otevřená. Jedno bylo černé, jedno strakaté a dvě šedivá. Sotva větší než myš. Tak milá a bezmocná!

A tahle zvířátka měla teď být utracena. Zabita, otrávena, utopena! Přitom přece nikomu nic neudělala. Prostě tady jen byla, to bylo celé jejich provinění!

Tohle přece není žádný důvod, aby byla povražděna. Jenom proto, že tu někomu překážejí. To je přece...

Ále, nemá to cenu, takhle uvažovat kolem dokola. Prodebatovala o tom s rodiči celé hodiny. Nemělo to smysl. Pět koček v domě prostě nechtěli. A ani by to nešlo, řekl táta, když jsou tu jenom v nájmu. A v nájemní smlouvě je napsáno... a pak jí přečetl, co tam bylo. A kromě toho už nechce slyšet v téhle souvislosti nic o nějaké „vraždě“. Vražda je o něčem jiném, tam jde o lidi a o zlý úmysl.

Tohle nedokázala Kristina vůbec pochopit. Copak je v tom nějaký rozdíl? Živý tvor je živý tvor, zabíjet se prostě nemá, a už vůbec, když je takhle malý a bezmocný!

A co má znamenat tohle – zlý úmysl? Copak to není

zlý úmysl, zakroutit krkem takovému bezmocnému mlád'átku?

Kristiny se opět zmocnilo zoufalství. Než si mohla rozmyslet, co dělá a jaký to má mít smysl, popadla kočku i košík s koťaty a vyběhla ze sklepa. Pryč, jen pryč z tohoto hrozného domu, kde chtějí její miláčky připravit o život!

Utíkala pořád dál. Ještě se tu pořádně nevyznala, protože jejich rodina se sem přestěhovala teprve nedávno. Ale i kdyby se vyznala, stejně neměla žádný určitý cíl. Chtěla jenom pryč! Běžela a běžela, až se dostala ven z městečka.

Dál už nemohla. Přešla do pomalejší chůze. Kočkám, kterými při běhu pohazovala sem a tam, přišlo tohle uklidnění taky vhod.

Šla ještě hodnou chvíli a slzy jí stékaly po tvářích.

Konečně zahlédla po straně silnice lavičku. Kristina se posadila, košík položila vedle sebe a obličej ukryla ve dlaních, takže jí slzy protékaly mezi prsty.

„To jsou ale roztomilá koťátka!“

Kristina se vyděsila. Za ní stál nějaký muž.

Byl docela starý. Tak asi sto let, odhadovala Kristina, možná sto padesát. Z vyzáblého obličejce hrozivě vyčníval orlí nos. V podivném protikladu k jeho hrozivému vzezření byly dobrotivé šedé oči, které laskavě shlížely na Kristinu.

„Smím si je pohladit?“ Aniž čekal na dovolení, naklonil se muž přes opěradlo, podrbal Prince a vyndal z koše jedno z koťat. Bylo vidět, že ohýbání mu dělá potíže.

„Opatrně! Jsou jim teprve tři týdny!“

„Ty brečíš? Máš úplně mokré oči.“

„Jo.“

„A proč?“

„Protože – protože mi moje kočičky chtějí zabít.“

„Zabít? Hrůza!“

„Jo, protože to je v nájemní smlouvě. A vůbec...“

„Copak neznáte nikoho, kdo by je chtěl?“

„Máma se nějakých lidí ptala, ale nikdo je nechtěl. My tady ale moc lidí neznáme, protože jsme tu noví.“

„Hm. A co děláš s těma maličkýma tady v lese? Doufám, že je tady nechceš prostě jen tak nechat? To by bylo ještě horší, protože by pošli hladem. A kdyby náhodou přežili, zdivočí. Potom budou žrát malé ptáčky. To bys přece nechtěla, že? A potom by je hajný zastřelil.“

„Já jsem je tady nechtěla nechat. To mě ani nenapadlo. Jenom jsem prostě utekla z domu.“

„Hm. Prostě utekla. A ty nemáš strach, takhle sama venku?“

„Hm.“

„Kolik je ti?“

„Osm. Ale už brzo mi bude devět.“

„A jak se jmenuješ?“

„Kristina.“

„Aha, Kristina. A já se jmenuju Kalousek. Můžeš mi

klidně říkat děda Kalousek.“

„Myslím, že už bych měla zase jít.“

„A ty kočky?“

„Já nevím...“

„Neplač, Kristino. Něco ti navrhnou. Co kdybys je nechala u mne?“

Kristina se na muže podívala nechápavě. Teprve za chvíli jí to došlo, a úžas vystřídala radost. „Vy byste chtěl... vy byste si je nechal u sebe?“

„Klidně mi tykej. Jo, když je ti jich tak líto, že mají být utraceny, tak ti přece musím pomoci, ne?“

„Jo? Fakt by to šlo? Vy nebydlíte v nájmu? Chci říct - ty nebydlíš v nájmu?“

„Ne, mám svůj dům. Tamhle vidíš přední část mé zahrady. Bydlím tady docela sám. Pár zvířat by vůbec nemuselo vadit.“

„No to by bylo – to by bylo docela fajn!“

„Ale musela bys mi tu nechat i jejich maminku. Takhle malá koťata se bez ní ještě neobejdou.“

„To vůbec nevadí, rodiče by se jí beztoho nejraději zbavili. A když tady bude mít dobré bydlení...“

„Musím se ovšem přiznat, že o kočkách toho moc nevím. Mohla by ses u mě občas zastavit a podívat se, jak se jim vede a jestli to dělám dobře. Platí?“

„Platí! A já jim vždycky přinesu mlíko. Kupuju to ze svého kapesného.“

„No, tak tedy jdeme. Ukážu ti ten dům. A potom už

budeš taky muset jít domů, aby si maminka nedělala starosti.“

Stařec se belhal napřed a opíral se při tom o svou mohutnou hůl. Kristina popadla košík s kočaty a srovnala s ním krok.

Zanedlouho zahruli kolem několika keřů a Kristina uviděla dům.

Nebyl to vlastně žádný dům, zjistila, nýbrž mlýn. Stál vedle potoka, který se vinul líbezným údolím a který se zde rozšiřoval v rybníček, vlastně skoro menší jezero. Velké mlýnské kolo se však netočilo. Stavení bylo zřejmě nedávno opraveno, trámy byly natřeny černě a omítka mezi nimi svítila bíle a čistě. Podezdívka byla z růžových pískovcových bloků a na stěně s mlýnským kolem sahala výš než na ostatních stranách. Byl to moc hezký dům.

Ale ta zahrada! Když přišli blíž, všimla si Kristina, že by nutně potřebovala vyplet a uklidit. No ovšem, když ten starý pán, co se nemůže ohýbat, zde bydlel sám, nemohlo to vypadat jinak.

Děda Kalousek jako by četl její myšlenky.

„Je to tady docela zpustlé, co? Jo, jo, už na to nestačím. Jsem na to moc starý. A vzít si zahradníka by přišlo moc draho. Je to dva roky, co jsem nechal dům opravit, ale stálo mě to víc, než jsem počítal. Praskly na to všechny moje úspory. Jenže to bylo potřeba. Dřevo už bylo částečně ztrouchnivělé a muselo se vyměnit.“

Kristině připadalo, že mluví spíš sám k sobě než k ní.

„Ale můžete se... můžeš se tady vůbec obejít tak sám, takhle venku, takový kus od města?“

„Jo, má zlatá, není to žádná legrace. Kdekdo mi už radil, že mám dům prodat a jít do nějakého domova důchodců. Nabízeli mi i docela dost peněz. Ale já se k tomu nemůžu pořád odhodlat. Víš, když člověk tolik let bydlel v takovém pěkném domě, a pak se má najednou... Ne, ne, dokud to jen trochu půjde, chci tady zůstat.“

Došli k domu.

„Mele ten mlýn ještě?“

„Jo, kolo se točí, když pustím vodu. Ale stroje uvnitř už nejsou docela v pořádku.“

„To je ale obrovský dům!“

„Až moc pro jednoho člověka. Většinu místností vůbec nepoužívám. Tudy se jde do sklepa. Tady teď najdeme místečko pro tvoje kočky.“

„Sklep? Vždyť to ani není pod zemí!“

„Ne, jenom pár schůdků. Kdyby to bylo hlubší, držela by se mi tu voda, ono je tu i tak od potoka dost vlhko.“

Pan Kalousek vylovil z kapsy svazek klíčů. Vybral ten správný a otevřel dřevěné dveře. Kristina ho následovala do tmavé, chladné místnosti, kde byla vlevo hromada všelijakého harampádí a vpravo byly narovnány brikety.

„Tady můžou kočičky bydlet,“ řekl stařík, zatímco se přehraboval v harampádí, a skutečně se mu podařilo vydolovat jakousi misku. Triumfálně ji pozvedl a oznámil: „Na mléko. Hned do ní nějaké donesu.“ Postavil misku na zem a ukázal na otvor vyříznutý dole ve dveřích. „Tudy můžou chodit ven a zase zpátky.“

Kdysi jsem totiž taky měl kočku. Ale to je už dávno. Naposled jsem měl psa.“

„Psa? A co je s ním teď?“

„Otrávil mi ho.“

Kristina polekaně vytřeštila oči. „Otrávil? Kdo ho otrávil?“

„To nevím, má zlatá. Zlí lidi. Je to právě týden. Našel jsem ho ráno v boudě s kusem otráveného masa. Zakopal jsem ho tam venku.“

Vyšel ven po schůdkách a ukázal na okraj lesa. Kristina postavila košík a šla za ním. „Doufám, že neotráví i moje kočičky.“

„To taky doufám, ale zaručit ti to nemůžu. Někdo se prostě rozhodl, že mi bude dělat pořád nějaké potíže. Včera v noci mi například rozbili dvě okna.“

„To je ale drzost!“

„Jo, je to grázlovina. Ale mluvmě raději o něčem jiném. Ty teď musíš domů, Kristino. Jinak se bude maminka zlobit a už tě sem nepustí.“

„Dobře, tak já se jenom rozloučím s kočičkami.“

Kristina rychle seběhla do sklepa, sevřela Prince do náruče, pohládila kotátko a vyšla ven.

„Smím přijít zase dneska odpoledne?“

„Beze všeho! Víš, mohla bys pro mě něco udělat.“

„Moc ráda!“

„Přinesla bys mi od pekaře dva bochníčky chleba? Ušetřila bys mi tu dlouhou cestu do města.“

„Jo, určitě! A nic jiného už nepotřebuješ?“

„No, mohla by ses stavit taky u řezníka, aby ti dal věci pro pana Kalouska. Já mu zatím zavolám a objednáám, co bude potřeba. Tady jsou peníze, to by mělo stačit.“

„Tak dobře. Takže zatím nashle, pane Kalousek!“

Děvče vyrazilo a stařík ji vyprovázel pohledem.

„Á, počkej chvílku,“ zavolal na ni. „Jak se ty kočky jmenují?“

„Maminka se jmenuje Princ!“

„Princ?“

„Jo, Princ. Ty malé ještě žádné jméno nemají.“

„Tak jim můžu nějaké dát?“

„Jó,“ zamávala Kristina vesele a odběhla.